

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 21. října 2021 v trestní věci obžalované I.T., narozené XXXXX, o odvolání obžalované a poškozeného R. E., narozeného XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2021, č. j. 91 T 131/2020-284,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalované a poškozeného **zamítají**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná uznána vinnou přechinem krivého obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku a přechinem krivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a za to jí byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 14 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2,5 let. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalované uložena povinnost nahradit R. E. nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byl poškozený R. E. odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Ve výroku rozsudku je popsáno, jakým způsobem, kdy a kde k trestné činnosti došlo.
2. Obžalovaná podala proti rozsudku odvolání.
3. Poškozený podal proti rozsudku odvolání.
4. Odvolání byla podána oprávněnými osobami a v zákonem stanovené lhůtě.
5. Poškozený odůvodnil písemně odvolání prostřednictvím svého zmocněnce. Je zdůrazněno, že rozsudek je precizní, přesto však, jde-li o náhradu nemajetkové újmy, mělo být rozhodnuto tak, aby obžalovaná zaplatila částku 250 000 Kč, jak bylo požadováno. Obžalovaná krivě obvinila poškozeného, aby ho diskreditovala v očích opatrovnického soudu, obžalovaná cíleně vtahovala dítě útlého věku do vyhrocených vztahů mezi ní a otcem dítěte. Obžalovaná vytváří v dceři poškozeného syndrom zavrženého rodiče, takové jednání obžalované je cílené. U dětí se syndromem zavrženého rodiče je vývoj k druhému rodiči poškozen, a to ve vztahu k tomuto rodiči, tím trpí jak dítě samotné, tak druhý rodič, v tomto případě jde o poškozeného. S ohledem na věk poškozeného a jeho dcery by měl soud při výpočtu náhrady nemajetkové újmy věc posuzovat analogicky jako při výpočtu náhrady za ztížení společenského uplatnění, náhrada nemajetkové újmy by tak byla procentuálně vyšší. Částka 100 000 Kč by byla akceptovatelná, pokud by následek jednání obžalované netrval dále a nepoškodil natrvalo vztahy mezi poškozeným a jeho dcerou. Je také třeba připomenout, že pokud disponuje obžalovaná měsíčním příjmem 76 000 Kč, jak uvedla v přípravném řízení, není pro ni likvidační částku uhradit. Kromě kompenzačního efektu je třeba zdůraznit i efekt odstrašující vůči obžalované. Výše náhrady, kterou požaduje poškozený, by obžalované do budoucna v kombinaci s uloženým trestem dala na srozuměnou, že obdobného jednání se dopouštět nesmí. Že to pak může mít dopady do majetkové sféry obžalované. Je zdůrazněno, že v mezidobí se obžalovaná měla na poškozeném dopustit dalšího krivého obvinění,

ze sedmi údajných útoků znásilnění dcery, zaměstnala tím orgán činný v trestním řízení na téměř rok, znalce, státní zastupitelství a další policisty. Nyní je tato situace prověřována z důvodu možného dalšího křivého obvinění poškozeného. Je tedy patrné, že stejnorodá trestná činnost obžalované má graduující charakter, což nelze tolerovat. Bylo navrženo, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a rozhodl tak, že ve výroku o náhradě nemajetkové újmy se přiznává poškozenému jím navrhovaná částka 250 000 Kč.

6. Obžalovaná odůvodnila písemně odvolání prostřednictvím dvou obhájců. Podstatou podaných odvolání je to, že soud při posuzování viny obžalované vycházel ze svědecké výpovědi poškozeného, svědkyně K. a ze zvukové nahrávky pořízené obžalovanou 26. 8. 2017 v Krizovém centru XXXXX. Z důkazů nevyplývá, že by obžalovaná měla v úmyslu přivodit poškozenému trestní stíhání, nebylo prokázáno, že by uváděla jakékoliv okolnosti nepravdivě. Mezi obžalovanou a poškozeným jsou dlouhodobě špatné vztahy, z toho důvodu nelze k výpovědi poškozeného přihlížet, není věrohodná, bude vždy uvádět vše k tíži obžalované. Podle znaleckého posudku z 5. 2. 2018, který vytvořila Y.P.F., poškozený vykazuje vyšší úroveň tzv. lživého skóre. Nelze vyloučit, že vlastnost tohoto charakteru aktivuje poškozený v rámci předmětného trestního řízení. Věrohodnost poškozeného je snižována také tím, že opakovaně podává na obžalovanou trestní oznámení pro podezření ze spáchání různorodé trestné činnosti, žádné nevycházelo odsuzujícím rozsudkem. Poškozený získává najednou odsuzujícím rozsudkem majetkový prospěch. Výpověď svědkyně J.K. také nemůže být hodnocena jako výpověď věrohodná. Je zřejmé, že svědkyně chová zášť vůči obžalované, protože uvedla, že obžalovaná je arogantní a její přítomnost u asistovaných styků v krizovém centru byla problematická, že tak zvané obžalovaná „vyvádí“, z toho je tedy dovozováno, že svědkyně K. není nestranná. Přítomnost obžalované u asistovaného styku vychází z usnesení Městského soudu v Brně, nejde o direktivní požadavek obžalované, který nemá v něčem oporu. Svědkyně K. uvedla, jak v daném trestním řízení, tak také ve věci Městského soudu v Brně XXXXX, že v okamžiku, ve kterém mělo ze strany svědka E. dojít k fyzickému napadení obžalované, nestála čelem k oběma účastníkům, nýbrž bokem, nebo zády, také v určité vzdálenosti, věc tedy nemohla dobře vidět, pokud vyloučila fyzické napadení obžalované, jednalo se o domněnku svědkyně K.. Pokud soud uvedl, že měla vidět incident svědkyně K. z bezprostřední blízkosti, není to možné a je to v rozporu s provedenými důkazy. Je podivné, pokud soud prvního stupně uvedl, že obžalovaná se od počátku snažila znevěrohodnit svědkyni K. tím, že uvedla, že svědkyně byla otočena zády k poškozenému i ní, to sama potvrdila i svědkyně K.. Závěry o nevině poškozeného svědkyně K. dovozuje na základě toho, že je jí poškozený sympatický. Je tedy také podivné, pokud svědkyně uvedla, že - a to měla uvést přímo obžalované - ji svědek E. nenapadl, není důvod, aby vyváděla, že svědkyně zavolá policii. Je podivné, že svědkyně mohla učinit závěr o tom, že incident se nestal a iniciovala příjezd policie. Jestliže je uvedeno v odůvodnění rozsudku, že svědkyně K. popisuje vše shodně jako je tomu ve věci XXXXX, nevypovídá to nic o věrohodnosti svědkyně, navozuje dojem, že svědkyně si výpověď připravila, aby to co řekla, korespondovalo s tím, co řekla v jiném trestním řízení a tak straní svědku E.. Stranila tedy svědku E., i když byl v procesním postavení obžalovaného. Svědkyně P. potvrdila, že stěžejní okamžik fyzického incidentu mezi obžalovanou a poškozeným nikdo neviděl. Rozsudek soudu prvního stupně je postaven na domněnkách. Stejně tak je tomu i v případě posuzování nemajetkové újmy. Soud prvního stupně vyslýchal svědka R.T., který byl nucen odpovídat na řadu s věcí nesouvisejících dotazů, svědek musel čelit nepříjemným otázkám, zejména ohledně vztahu svědka E. s dcerou J.. Tendenčně byl veden i výslech svědkyně P.. Byly kladeny tendenční a nesouvisející otázky. Podle rozsudku v neprospěch obžalované je hodnocena audionahrávka z 26. 8. 2017, kterou obžalovaná pořídila. Fyzické napadení nemůže vyvrátit ani potvrdit. Jde pouze o zvukový záznam. Pokud soud ve věci XXXXX dovodil, že se skutek nestal, nelze z toho dovozovat, že obžalovaná lhala, zejména v úmyslu přivodit poškozenému trestní stíhání. Soud se nevypořádal se znaleckým posudkem, který byl vypracován ve věci XXXXX a s lékařskými zprávami, z podkladů vyplývá, že mechanismus zranění, popisovaný obžalovanou v původním

řízení, může odpovídat skutkovému stavu popsanému obžalovanou, nelze vyloučit, že zranění obžalované vznikla tím, že ji svědek E. chytil za předloktí levé ruky a hodil ji na gauč. Pokud rozsudek hodnotí k tíži obžalované, že lékařskou pomoc vyhledala až druhý den, je nutno zdůraznit, že subjektivní potíže začala pociťovat až ve večerních hodinách 26. 8., když bolest neustala další den, byla nucena se nechat ošetřit, je běžné, že subjektivní obtíže se vyskytují až s určitým časovým odstupem. Opatrovnický spis XXXXX, není právně významný pro to nejdůležitější v trestní věci, která je nyní posuzovaná. Částečně může mít význam pro uplatněnou nemajetkovou újmu poškozeného. Nárok je odvozován od toho, že byl R. E. po jistou dobu omezen ve styku s dcerou, význam může mít spis pro dokreslení osobních neshod mezi poškozeným a obžalovanou. Z toho, co uvedl opatrovník, prokazuje pouze to, že vztahy mezi poškozeným a obžalovanou nejsou dobré. Obžalovaná je toho názoru, že zájem o výchovu nezletilé ze strany poškozeného je předstíraný. Vztahy mezi poškozeným a nezletilou jsou narušené, když nezletilá přijde ze setkání s otcem, tak pláče, je zamlklá a nemá zájem se s ním stýkat. Pokud jde o nemajetkovou újmu, bylo zdůrazněno, že omezení styku poškozeného s dcerou bylo dáno rozhodnutím opatrovnického soudu, ne rozhodnutím obžalované. Poškozený deklaroval, že asistovaný styk není přínosný. Protože omezení styku nemá oporu v chování obžalované, nemá oporu ani nárok poškozeného na nemajetkovou újmu. Není možná polemika soudu o tom, jak by určil soud styk poškozeného s jeho dcerou, když by nebyl trestně stíhán, jde o pouhé domněnky, které do trestního řízení nepatří. Není jednoznačně zdůvodněno, proč byla přiznána nemajetková újma ve výši 100 000 Kč. Bylo navrženo zprostit obžalovanou obžaloby, protože nebylo prokázáno, že skutek, pro který je trestně stíhána, se stal. Odvolání sepsané obhájcem bylo ještě dále hlouběji rozvedeno a doloženo přílohami. Podstata odvolání je shodná i s odůvodněným odvoláním ze strany obhájkyne, které je také doplněno přílohami. Podstata je, dá se shrnout, taková, že poškozený je nevěrohodný, nevěrohodná je svědkyně K., která navíc nemohla cokoliv vidět. Rozhodnutí ohledně nemajetkové újmy není řádně podloženo.

7. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal napadený rozsudek v intencích podaného odvolání a také způsob řízení před soudem prvního stupně.
8. Napadený rozsudek je výsledkem řízení, v němž bylo postupováno v souladu s trestním řádem, nedošlo k procesním vadám, soud prováděl důkazy způsobem, který stanoví zákon, proto je tedy mohl použít v rámci úvah o vině a trestu. Ustanovení trestního řádu, která mají zabezpečit řádné objasnění věci, byla dodržena, jakož i právo obžalované na obhajobu. Soud prvního stupně měl dostatek důkazů k tomu, aby mohl bez důvodných pochybností ve věci rozhodnout.
9. Odvolání směřuje hlavně proti hodnocení důkazů soudem prvního stupně, pokud však v něm nejsou logické rozpory, nelze do něj odvolacím soudem zasahovat. V daném případě zjištěny nebyly.
10. Soud prvního stupně se vypořádal s obhajobou obžalované, kterou také uvedl do odůvodnění napadeného rozsudku. Popsal důkazní prostředky a z nich čerpané důkazy v odůvodnění napadeného rozsudku. Také důkazy v souladu se zásadami trestního řízení zhodnotil. Na základě toho skutkový děj zjistil v potřebném rozsahu a adekvátně skutek také právně vyhodnotil.
11. Je zcela evidentní, že úroveň vztahu mezi obžalovanou a svědkem E. je skutečně katastrofální, jak to uvedl soud prvního stupně v 28. odstavci odůvodnění napadeného rozsudku. Pro stručnost Krajský soud v Brně na uvedenou pasáž odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje.
12. Krajský soud v Brně vyzvedává, že soud prvního stupně v projednávané věci provedl v podstatě obsáhlejší dokazování, než jak tomu bylo ve věci XXXXX, nedá se rozhodně uvádět, že by pouze přebíral vše z písemných a materiálů a věci XXXXX. Nemá význam, podle názoru Krajského soudu v Brně, aby odvolací soud popisoval obsahy důkazních prostředků, je potřeba se zaměřit zejména na zhodnocení důkazů soudem prvního stupně, jak už na to bylo výše poukázáno. Logické rozpory v hodnotící činnosti soudu prvního stupně nebyly zjištěny. Soud musel skutečně posoudit,

zda došlo ke spáchání tvrzeného skutku 26. 8. 2017 a zda na straně obžalované, jako zjevné iniciátorky trestního stíhání, byla dána i motivace křivého obvinění jejího bývalého partnera. Soud zcela logicky uvedl, že impulzem k trestnímu stíhání byl telefonát z 26. 8. 2017 na tísňovou linku, byla tak vytvořena snaha ze strany obžalované vytvořit si důkazní podmínky pro budoucí trestní stíhání R.E.. Dne 12. 9. 2017 podávala vysvětlení, následně předložila policii při prověřování trestné činnosti lékařské zprávy a doklady o délce trvání pracovní neschopnosti, došlo k zahájení úkonů trestního řízení 28. 11. 2017. Znovu nejméně třikrát obžalovaná uvedla stejné okolnosti o napadení se stejně popisovanými následky. Uváděla je v podaných vysvětleních 29. 11. 2017 a 3. 5. a 30. 5. 2018. Na svém stanovisku setrvala i v době výslechu u hlavního líčení ve věci XXXXX. Krajský soud v Brně vyzvedává, tak jak to uvedl i soud prvního stupně, že soud prvního stupně provedl důkaz nejen spisem XXXXX, ale opětovně vyslechl stěžejní svědky, R. E., J.K., přehrál zvukovou nahrávku, kterou pořídila obžalovaná. Je zcela logické, pokud soud prvního stupně uvedl, že výpověď svědka E. bude odlišná od toho, co uvádí obžalovaná s ohledem na špatné vztahy mezi nimi, které jsou špatné dlouhodobě. Klíčovým svědkem za této situace, správně dovodil soud prvního stupně, je skutečně svědkyně K., a to jak ve věci XXXXX, tak v projednávané věci. Nelze cokoli podivného spatřovat na tom, že svědkyně K. popsala, že k napadení obžalované nemohlo dojít, že šlo o zinscenovanou událost, obžalovaná využila krátkého momentu, když se svědkyně při manipulaci s kočárkem v prostoru krizového centra otočila zády nebo bokem k rodičům. Pokud uvedl soud prvního stupně, že svědkyně K. je na konfliktech obou rodičů nezúčastněnou osobou, nestrannou, nelze k takovému závěru uvést cokoli jiného. Svědkyně vypovídá detailně, byla také poučena jako svědkyně, odmítla, že by měla stranit svědku E.. Svědkyně uvedla, že nemá zášť k obžalované, byť se přiléhavě, jak uvedl soud prvního stupně, vyjadřuje svědkyně K. k razantnímu, místy až agresivnímu způsobu vystupování ze strany obžalované. Ze zvukové nahrávky je zřetelné, že by svědkyně K. nějaké negativní vybočení z mezí běžného chování, tedy razantní pohyb, nebo křik nebo slova těsně předcházející údajnému odhození obžalované na sedačku, musela vnímat. Nic takového nebylo vnímáno. Vyloučila přetahování o botu, údajně trvající několik sekund. Svědkyně připomněla, že svědek E. byl celou dobu skloněn u nohou dcery, nevstával, jak tvrdí obžalovaná, nenatahoval se, když se otočila do jeho prostoru, stále byl ohnutý u dcery, dcera klidně seděla, nereagovala, nijak neadekvátně, plačtivě, vyděšeně na křik a pád obžalované na sedačku. Soud prvního stupně poukázal zcela logicky na to, že nejen podle tvrzení svědkyně K., ale také ze zvukové nahrávky je zjevné, že svědek E. reaguje na křik matky slovy – co děláš, potom – co to má znamenat, naprosto je překvapen a je to právě svědkyně K., která okamžitě rozhodným způsobem obžalované slovně vyvrací, že mohla být napadena. Činí tak nejen při komunikaci jen pár sekund po jejím pádu, ale také poté, co až s delším časovým odstupem do místnosti přišla svědkyně P., matka obžalované. Této svědkyni také svědkyně K. uvedla, že nikdo nikoho nežduchl, že událost viděla z bezprostřední blízkosti. Naopak soud prvního stupně dospěl spíše k závěru, že svědkyně P. je zaujatá, protože straní své dceři, nekriticky přejímá zprostředkovaná vyjádření vnučky, časovou posloupnost průběhu schůzky popisuje v rozporu s objektivní zvukovou nahrávkou ničím nepřerušenu. Nakonec byla nucena připustit, že incident ze zahrady nemohla vidět, jedním dechem dodala, že je přesvědčena, že se násilí R. E. dopustil na její dceři. Pro blízký příbuzenský vztah soud musel rezervovaně nahlížet na věrohodnost svědkyně P.. V tomto smyslu nelze soudu prvního stupně cokoli vytknout. Je třeba zmínit ze strany Krajského soudu v Brně, že skutečně nebylo objektivizováno, že by měla být svědkyně K. svědkyní, která je nevěrohodná a že straní obžalovanému. Jak soud prvního stupně posuzoval nahrávku a také výpověď svědkyně, skutečně je nutno uvést, že nic nenasvědčovalo chycení poškozené a jejímu odhození, nebyl slyšet podezřelý zvuk, který by hození předcházel, z toho důvodu ihned vyvracela to, co obžalovaná uváděla, že byla napadena. Bylo také uvedeno svědkyní, že poškozený byl překvapený, nevěděl, co se děje a jeho výraz neodpovídal tomu, že by před tím odhodil obžalovanou na sedačku. Dá se naprosto uvěřit tomu, co uvedla svědkyně K., že matka měla právo být přítomna kontaktům, to není jakkoliv zpochybňováno, ale že hlídala situaci a otec nemohl navázat spontánní a přímý kontakt s dítětem. Byl hlídáný jak on, tak i vlastně sociální pracovník.

Pokud tedy svědkyně K. je, dá se říci, odborníci na uvedená setkání, není důvod jí neuvěřit v tom smyslu, že se k dítěti choval poškozený adekvátně a že se vůči němu nějak negativně dcera nevymezovala. Nedá se říci, že by bylo vycházeno z nějakých názorů svědkyně, ale z popisu toho, co skutečně při stycích vnímala. Nelze soudu prvního stupně vytknout, pokud prováděl dokazování i materiály z opatrovnického řízení, což popsal v rámci odůvodnění napadeného rozsudku. Nelze ani spatřovat jakékoliv porušování procesních předpisů při výsleších svědků, jak je na to ze strany obhajoby poukázáno, vždyť měl ostatně obhájce právo zasáhnout a žádat o rozhodnutí o své námitce, pokud se mu cokoli z procesního hlediska nelíbilo. Soud prvního stupně, stejně tak jako soud ve věci XXXXX, se zabýval zraněním obžalované. Je faktem, že znalkyně zranění hodnotila jako povrchní, charakteru hematomu nevelkého rozsahu, byl zmiňován škrábanec a podvrtnutí krční páteře lehkého stupně na již predisponovaném terénu starších funkčních potíží s páteří. Dá se souhlasit se soudem prvního stupně, že fotodokumentace, která byla předložena obžalovanou, není dostatečná pro soud a přesvědčivá, že by prokazovala razantní odhození a vznik zranění o sedačku. Objektivní ošetření bylo provedeno až druhý den. Po napadení měla řídit obžalovaná automobil, a to až do Uherského Hradiště. Na zranění si nestěžovala policistům, nežádala lékařské ošetření, bylo jí nabídnuto. Soud nebagatelizoval diagnostikovaná zranění druhého dne, nicméně soud prvního stupně se ztotožnil s hodnocením soudu ve věci XXXXX, nejzávažnější mělo být podvrtnutí krční páteře s nutností nošení krčního límce, znalkyně uvedla, že objektivní prokázání vzniku tohoto zranění není, musely by existovat rentgenové snímky před a po zranění, což v daném případě se nestalo. Pro soud prvního stupně bylo obtížné uvěřit, že by kvůli odhození obžalované na polstrovanou sedačku mohla nastat pracovní neschopnost v délce 2,5 měsíce, že by to bylo v příčinné souvislosti s takovým pádem. Je také poukázáno na to, že obžalovaná a svědek T. se ke schopnosti výkonu profese obžalované vyjadřovali rozdílným způsobem. Nebyli schopni precizně uvést, zda a jaké úkony mohla obžalovaná podstupovat a co jí vlastně mělo bránit po tak dlouhou dobu ve výkonu zaměstnání. Je třeba uvést, že vnímání svědkyně K. nesvědčí pro fyzickou reakci, odhození, žduchnutí ze strany obžalovaného, svědkyně okamžitě reagovala na výkřik poškozené a bylo by s podivem, aby se v tak krátkém čase obžalovaný znovu stačil ohnout a manipulovat s botami dcery. Znalkyně potvrdila, že se obžalovaná delší dobu léčila s krční páteří, měla předchozí fyzické i psychické potíže, které mohly mít vliv na její subjektivní vnímání následku situace. Objektivně zjistit tedy podvrtnutí krční páteře je obtížné a nebylo to realizováno. Obstřík páteře by lékař nedělal, pokud by chronický nálezný pro něho byl málo přesvědčivý. Neurologické vyšetření proběhlo až delší dobu po události. K ostatním zraněním mohlo dojít i jindy a jinak, než jak popisovala obžalovaná. Intenzita zranění je velmi nízká. Je tím míněna intenzita pohybu ze strany obžalovaného a zejména pádu poškozené na sedačku. Z určitého banálního jednání pracovní neschopnost v délce 2,5 měsíce je těžko uvěřitelná. Jsou v podstatě popisovány negativní vztahy mezi obžalovanou a poškozeným, tudíž nelze vyloučit skutečně to, že obžalovaná využila situace a vše na poškozeného nahrála. Nelze vyloučit to, že se obžalovaná na sedačku dostala sama, aniž by k tomu bylo cokoli potřeba ze strany poškozeného.

13. Právnímu hodnocení se soud prvního stupně věnoval v 31. odstavci odůvodnění napadeného rozsudku. S ohledem na rozbor důkazní situace, hodnocení důkazů je logické, soud prvního stupně dospěl k adekvátnímu závěru, že obžalovaná poškozeného krivě obvinila, aby mu způsobila trestní stíhání, udělala to opakovanými informacemi vůči různým policejním složkám, z její iniciativy byly zahájeny úkony trestního řízení, byly opakovaně uváděny tendenční údaje o průběhu napadení, bylo zahájeno trestní stíhání, podána obžaloba a R. E. stanul před soudem. Nejednalo se tedy o situaci živého obvinění druhého v rámci uplatňování vlastní obhajoby. Úmysl přivodit trestní stíhání tedy byl naplněn. Obžalovaná objektivně a opakovaně nepravdivě informovala o skutkových okolnostech, o tom kde, kým a jakým způsobem měl být spáchán trestný čin. Za pachatele označovala od počátku R. E., což lze považovat za typický případ živého obvinění jiné osoby z trestného činu v úmyslu přivodit mu trestní stíhání. Oznámení obžalované bylo učiněno přímo orgánům činným v trestním řízení. Také byl naplněn ustanovení § 346 odst. 2 písm. a)

trestního zákoníku, obžalovaná totiž při hlavním líčení ve věci XXXXX dne 6. 3. 2019 jako svědkyně po zákonném poučení, vědoma si důsledků nepravdivé svědecké výpovědi, opětovně uváděla zkreslené a nepravdivé informace o průběhu napadení. V trestní věci R. E. XXXXX byla I.T. v pozici poškozené osoby. Je zjevné, že její výpověď měla zásadní význam pro rozhodování soudu. Šlo o hlavního svědka v trestní věci, bylo očekáváno, že bude popisováno i napadení, vyjadřuje se k rozsahu zranění, míře omezení v běžném způsobu života, všechny tyto údaje mají stěžejní význam pro závěry soudu o právním hodnocení. O významu její výpovědi svědčí také postup soudu, který výpovědi poškozené neuvěřil, vyhodnotil ji jako účelovou a nevěrohodnou. Šlo o klíčový důvod, pro který byl R. E. zproštěn obžaloby ve věci XXXXX. Nebylo prokázáno, že by se stal skutek, pro který by byl obžalovaný trestně stíhán. V popsanych souvislostech je tedy nepochybné, jak uvedl soud prvního stupně, že obžalovaná 6. 3. 2019 jako svědkyně před soudem uvedla nepravdu o okolnosti, která měla podstatný význam pro rozhodnutí. Soud prvního stupně také poukazuje na to, z jakého důvodu dospěl k závěru, že obžalovaná jednala v přímém úmyslu. To se týká obou přečinů. Soud dospěl k závěru o přímém úmyslu na základě způsobu provedení činu, s ohledem na dlouhodobou neutěšenou situaci, vyhrocené vztahy mezi bývalými partnery, vzal v potaz snahu obžalované diskreditovat otce její dcery i v očích opatrovnického soudu v souvislosti s rozhodováním o úpravě poměrů a styků s dcerou. Obžalovaná věděla, že poruší svým jednáním zájmy chráněné trestním zákonem. K takovému porušení její jednání přímo směřovalo. Narušila obecný zájem společnosti na ochraně osob před lživými útoky na jejich práva, svobodu a čest, pokud jde o obvinění z trestného činu. Ohledně druhého přečinu narušila obecný zájem společnosti na správném zjištění skutkového stavu jako základu obecně zákonného rozhodnutí v trestním řízení.

14. V rámci úvah o druhu a výši trestu soud prvního stupně přihlédl ke všem kritériím, která musí zvážit při ukládání trestu. Bylo přihlédnuto jako k polehčující okolnosti, že doposud nebyla obžalovaná soudně trestána a postižena za přestupek. Jiné polehčující okolnosti shledány nebyly. Jako k přitěžující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že obžalovaná se dopustila dvou trestných činů, z pomsty, v reakci na předchozí konfliktní neutěšené vztahy mezi partnery a rovněž po již dříve podaných trestních oznámeních vůči ní ze strany poškozeného. Soud prvního stupně vzal v úvahu dosavadní řádný způsob života obžalované, přihlédl k tomu, že pečuje o dvě nezletilé děti, je vyloučeno působit na ni přímým výkonem trestu ve věznici. Byly však vzaty v potaz také vážné dopady její trestné činnosti v osobnostní sféře poškozeného. Pokud tedy ze zákonné trestní sazby až 3 roky uložil obžalované úhrnný trest odnětí svobody v trvání 13 měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2,5 let ze zákonné trestní sazby 1 rok až 5 let, jedná se o trest zákonný a trest přiměřený, nedá se v žádném případě dospívat k závěru, že jde o trest nepřiměřeně přísný. Dá se uvést, že poměry mezi oběma aktéry byly takového charakteru, že je třeba, aby do budoucna se obžalovaná vyvarovala negativního jednání, proto soud adekvátně zvolil délku zkušební doby.
15. Soud prvního stupně se zabývá náhradou nemajetkové újmy v 34. až 36. odstavci odůvodnění napadeného rozsudku, pro stručnost je možné na tyto pasáže odkázat. Soud prvního stupně dospěl k evidentnímu závěru, že vznik majetkové újmy byl prokázán, vznikla výhradně zaviněným jednáním obžalované a v příčinné souvislosti s projednávaným přečinem křivého obvinění. Opatrovnickému soudu bylo známo, že je R. E. trestně stíhán. Bylo také uvedeno, že opatrovnický soud vyčkával do pravomocného skončení trestní věci. Pak se tedy podařilo poškozenému docílit toho, že dceru mohl vídat bez přítomnosti třetí osoby a ve větším rozsahu. Poškozený ztratil běžný kontakt, normální kontakt s dcerou, jeho trestní stíhání mělo negativní dopady na jeho práci, soustředění, spaní, plnění pracovních povinností, musel podstupovat výslechy u policie, čelil různým dotazům a šetřením orgánů sociální péče. Soud prvního stupně s ohledem na obsah opatrovnického spisu považoval za vyvrácené tvrzení matky, že otec ve skutečnosti neměl zájem o rozšíření styku s dcerou, neusiloval o to, svévolně rezignoval na asistované kontakty v omezeném rozsahu. Jde o tvrzení, které odmítl poškozený a je také vyvráceno zprávami ÚMČ XXXXX, ve

zprávách soud nezaznamenal negativní reakci na postoj svědka ve vztahu k nezletilé dceři. Soud nepochybuje o tom, že poškozený usiloval o rozšíření styku s dcerou, o možnost kontaktu v rozsahu více hodin s ní být bez přítomnosti třetí osoby, bez přítomnosti matky, která při schůzkách působila jako rušivý element a neumožnila otevřený a spontánní kontakt mezi otcem a dcerou. Právě v tomto období, jak na to poukazuje soud prvního stupně, obžalovaná, cíleným a zcela vykonstruovaným trestním oznámením a snahou přivodit trestní stíhání a potažmo odsouzení otce nezletilé, se pokusila svědka diskreditovat před opatrovnickým soudem, protože bylo zřejmé, že pokud otec dítěte bude odsouzen, za v podstatě zákeřné napadení matky před zraky dítěte, dokonce i v přítomnosti psycholožky, stěží může zůstat takové odsouzení bez odezvy ze strany opatrovnického soudu. Také je patrné ze spisových materiálů, že Krajský soud v Brně, který se zabýval odvoláním proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2018, jednání z 10. 4. 2019 odročil a u druhého jednání provedl důkaz také trestním spisem a konstatoval protokoly o hlavním líčení. Svědek E. čelil negativním důsledkům lživého obvinění z trestného činu již od 26. 8. 2017, v době kdy byl pouze prověřován a potažmo trestně stíhán. Stíhání začalo 6. 9. 2018, bylo ukončeno zprošťujícím rozsudkem 10. 4. 2019, v právní moci až 8. 5. 2019. Trestnímu stíhání a důsledkům, které jsou s tím spojeny, čelil po dobu téměř 9 měsíců. Důvodně se obával dopadu případného odsouzení do jeho rodinného a pracovního života. Byl ve strachu a nejistotě. A to v době, ve které neměl možnost se svobodně stýkat s dcerou. Opatrovnické soudy ve svých rozhodnutích hodnotí přinejmenším obecné výchovné předpoklady každého z rodičů a jedním z hledisek je to, zda se jedná o osoby, které žijí řádně, případně zda jsou kriminální, závadové, mají sklony k trestné činnosti, obezřetně se musí zabývat situací, pokud jsou prokázány sklony k násilnému jednání. Soud prvního stupně zcela logicky dospěl k závěru, že s ohledem na intenzitu nastalé újmy a dlouhodobé dopady v psychické osobnostní sféře u poškozeného odčinění nemajetkové újmy jinou než peněžitou formou nepřichází do úvahy a není dostatečné a adekvátní k náhradě nemajetkové újmy. Obžalovaná byla vedena snahou docílit odsouzení obžalovaného a způsobit mu tím újmu, a to na přirozených právech, tedy právu na ochranu osobnosti, které je garantováno zákonem. Nedá se soudu prvního stupně vytknout, pokud dospěl k částce 100 000 Kč, která má vyvážit dopady nemajetkové újmy do osobnostní sféry poškozeného. Soud prvního stupně učinil zjištění, na základě kterých rozhodl právě o této částce, v žádném případě se nedá říci, že je to částka, která by byla nepřiměřená dané situaci. V souladu se zákonem se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázal poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních.

16. S ohledem na shora uvedené lze shrnout, že Krajský soud v Brně neshledal vady v řízení a v rozhodnutí soudu prvního stupně, s rozsudkem ve výroku a v odůvodnění se ztotožnil, z toho důvodu zamítl odvolání obžalované a poškozeného, protože jsou nedůvodná.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/ trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán
- čeho se dovolatel domáhá
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l/ nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 21. října 2021

JUDr. Dana Kancírová v.r.
předsedkyně senátu